

OLÁH PÉTER

növényvédő

Mellettem egy hangya. Mosolyog. Halott. Nem szeretem, ha hozzám érnek. Undorodom tőle, és úgy érzem, bánтанom kell, aki megpróbálja. Láttam a szemében, mi vezérelte ezt a kis szart. Hiába látta, ahogy előtte mások felmásztak hozzám. Nem vitatom, bátrak, erősek voltak, de nekik sem sikerült. Nem tudom, hogy miből gondolta, hogy ő lesz a kivételes, a hős, aki elpusztít engem. Még nincs vége, ezt üzeni nekem ezzel az önelégült mosolyával. Nem tudnak bántani.

Hallom, amit mondanak. Már nem kell sok idő, és véghez viszik a tervet. Az indulattól vörössé változik a színük, látni fogják őket. Az emberek nem is sejtik, hogy léteznek. Észrevétlenek. Aznap előbújnak a föld alól, és megismerik majd a bennük lévő mérget. Új világ jön létre, halott testük házzá válik. Ki-be mozognak majd bennük. Kifosztják a boltokat, és csak hordják, nem hagynak nyomot. Nem fogják tudni eltaposni őket, mert egyé válnak, és kiállnak a másikért. Eljön számukra a bőség, és az uralom évtizedei. Jézusom, mintha emberek beszélnének. Csak ezek hangyák. Megrémít. Még mindig itt van mellettem. Nemsokára ki fog hunyni a fény a szeméből. Nem fogom észrevenni. Nem fog zavarni.

Tévézni szeretnék, de nem tudok, mert a padláson ordít a fúró. Ha nem az, akkor csiszolnak, fűrészelnék. Felújítják a padlásteret, hogy elférjünk a lakásban. Megértem, de velem nem foglalkoznak. A kedvenc sorozatom a Walking Dead, imádom nézni, ahogy a zombik vonulnak. Érezni akarom az izgalmat, megfogja-e őket a kerítés. A lakók nincsenek itthon, csak a munkások dolgoznak. Pofátlanok. Leülnek a nappaliba, rágyújtanak. Kaparja a torkom, úgy érzem, hogy elfonnyadok. Ez nem elég, a földemben nyomják el. Ha ránézek, mutatójúhoz hasonlít. Gyilkosok lennének? Kit tüntethettek el? Rettegek.

Bekapcsolták a tévét. Persze, így már nem volt kedvem nézni. Ez nem lehet igaz, nem lehet. Az egyik felteszi a lábát az asztalra. A szőnyegre esik a hamutál. Ha jobban megnézem, ugyanaz, ami itt van mellettem. Kezdek megnyugodni, mégsem olyan szörnyű emberek, mint hittem. Egyedül az zavart ebben az egészben, hogy már rég dolgozniuk kellett volna, ehelyett itt ültek előttem, és nézték a tévét. Azt akartam, hogy jöjjenek rá a lakók, hogy minél előbb vessünk véget ennek a felújító brigád munkájának. Semmi értelme nincs így. Megakasztnak abban, hogy nézhessem a tévét. Tűnjenek el, amilyen gyorsan csak tudnak.

Mire a lakók hazaértek, ezek a barmok nekiálltak a munkának. Nem hagytak esélyt arra, hogy eltűnjenek az életemből. Ha megkérdezték tőlük, hogyan ütemezik a munkát, olyan lelkesen mondják, hogy még én is elhiszem.

De tudom, hogy nem tehetek semmit a hazugságuk ellen. Ilyenkor sajnálom, hogy nem tudok szólni. Megspórolnám a lakók idejét, hogy a pénzükért ne összecsapott munkát kapjanak. Nem számít. Az ő bajuk, csak legyen már este, hogy velem együtt nézzék, és ne érezzem magam védtelennek ebben a házban. Száraz a torkom, úgy innék, már vagy hét hónapja nem locsoltak meg. Ideje lenne már, hogy eszükbe jusson, közel jönnek hozzám, de nem látok locsolókannát. Jönnek és elnyomják rajtam, belefúrják a földembe. Ha most látnák, hogy mennyire dühös az arcom, nem röhögnének így.

Gyűlölöm. Úgy viselkednek, mintha halott lennék. Talán az elmúlt időben görbébb a hátam és a színem is fakóbb. Viszont nem én hanyagoltam el magamat. Nem tehetek róla, nem képesek felfogni, hogy élek. Nem tekintenek a szemük fényének. Lemondtak rólam. Látom a csalódás sárga színeit a szemükben. Nem bírom elviselni ezt a fájdalmat. Vissza akarom adni nekik. Tanulják meg, hogy következménye van, ha a növényekkel nem foglalkoznak.

Kinyitom a fülem, és próbálom a legtúrhetetlenebb szagomat árasztani. Holnap lesz a fiuk ballagása. Rengeteget beszélnek erről, valószínűleg ez lesz életük egy kivételes alkalma. Szörnyű lenne, ha valami miatt elkésne az apa. Idegesítenek, mióta bosszút forralok ellenük. Nem sajnálom, hogy így alakult. Legalább figyelmeztetem majd a többi embert is, hogy velünk, növényekkel vigyázni kell. Több figyelmet és törődést érdemlünk. Remélem, másoknak tudok az áldozattal segíteni. Nem lesz felesleges, amit csinálok.

Nem csípem ezeket a hangyákat, a pokolba kívánom az összet. Mégis képtelen vagyok nélkülük bármit is csinálni. Elhatároztam, hogy reggel kivitetem velük a testemet, és arra kérem őket, hogy hagyjanak az úttesten. Utána csak várnom kell, hogy jöjjenek, és rám hajtsanak a kocsiival. A siker garantált, nem történhet másképp. Nyugtalan vagyok, alig tudok aludni.

Reggel kapkodok. Félek, hogy becsaptak, bár nem tudom meggyőzni magam, arról miért tennének ilyet. Nem hiszem, hogy attól félnének, hogy lelepleződnek és oda a titkos tervük, amit az ő uralmuk érdekében készítettek. Mire áthajt a testemen, addigra nem lesznek ott. Késve jöttek meg, és nehezen emeltek fel. Lassan haladtunk. Aggódtam, hogy nem érünk oda időben. Szerencsére erős szél fúj, így nem aggódtam. Az úton néztem körbe, elég pofás helyen éltem. Felbúgott a motor, és a maradék levegőmet is kipréselte belőlem. A gumi a kieresztett levegőt a fülembe fújta. Sikerült.

Kiszállt a fekete BMW-ből. Elütötte a kaktuszt. Nem bírta felfogni, hogy mit keres egy növény az út közepén. Ha még a járdán találta volna, biztos felhívná a tudakozót. Hol lehet elvesztett növényt leadni? Tehetetlen volt, és elég indulatos ahhoz, hogy eldobja messzire.

Tisztában volt vele, hogy nem késhet, nem okozhat ezzel a fiának egy életre szóló traumát. Nem állította le az autót, még a kulcsot sem vitte magával. Úgy tett, mint egy milliárdos, akinek ez nem nagy ügy. Szaladt, hátha elér egy buszt. A menetrendet nézte, és látta, hogy bő két órát kéne várnia,

ezért inkább elindult. A kocsi miatt a mellében érzett enyhe nyomást, de később már miatta bánkódni, gondolta. Csak egy fia van, egy ballagása. Autója még számtalan lehet.

Látta az iskola émelyítően zöld színét. Futott, ez már tényleg nem sok. Elért az ajtóhoz. Nem engedték, hogy bemenjen. Hiába magyarázta, hogy a fia ballag, és ugyan már legyenek kedvesek. Makacsul tiltakoztak ellene, hogy bemenjen. Ne zavarja meg az eseményt, és ne zörögjön. Ne szakítsa félbe az igazgatónő beszédét. Leült a virágágyásokra. Szétlapított egy rózsát. A feneke sajgott tőle, és a feje is fájt, mert nem tudott arra a kérdésre válaszolni, amit előre halott a fia szájából. Miért késtél, apa? Azt azért mégsem mondhatja, hogy egy kaktusz miatt késett, akit az úttesten hagytak. Órultság. Inkább majd ezt mondja. Pech, fiam.

uralom

Bevallom, nem hittem anyámnak. Nem lehet minden ember gonosz. Nem azért élnek, hogy rosszat tegyenek velünk. Bízom az emberekben. Anyám csak a bűnösségüket látta. Hitt a körülötte lévő legyeknek. Az agyában zsongtak, nem tudtuk meggyőzni őt. Az nem lehet, hogy itt a farmon lemészároljanak minket. Honnan jutnának tejhez? Baromság, hogy mesterségesen állítják elő. Elegem volt a böglyök propagandájából, mégsem tudtam ellenük védekezni.

Általában egyedül jön, kezében egy vödörrel. Csiklandozott, amikor hozzám ért, de engem nem zavart. Anyám ki nem állhatta, és undorodott a saját tejétől. Azt hallottam tőle folyton, hogy nem lenne szabad engednünk. Ne érjenek hozzánk, mert megmérgeznek. Egyre többször és többször ki akarják fejni belőled, nem marad más, csak a csoffadt tested. Előbb-utóbb ez okozza a vesztünket, a mértéktelen fejtés. Legyengülünk, és a betegség végén csak a vágóhíd hideg pengéje vár. Úgy artikulált, hogy fogain megcsillant a fény. Nem ijedtem meg. Szeretem elképzelni, ahogy a tányérra teszik a húsom, és a szájukban vagyok. Rágnak, és én nem adom könnyen magam. Bosszankodnak a szívósságom miatt. Elnehezül a gyomruk, én pedig kivirágzom.

A testvérünk nagyon régóta beteg. Nem tudtuk, hogy mi támadhatta meg a szervezetét. Nem engedte, hogy bemenjünk hozzá. Az emberek sem tudtak segíteni rajta, egyre nehezebb elviselni anyám szenvedését. Ennél még az is jobb lenne, ha meghalna. A gyász egy idő után elviselhetőbb. A betegség kibíratatlan, főleg ez a tétlenség. Utálom, hogy némán hallgattunk, és vártunk, hogy elmúljon. Nem akartam többet a szeretteim szemében látni, a hamuszínű kint.

Nem hittem el neki, amikor arról mesélt, hogy ha ideges, nagyra tud nőni. Szó szerint nem tudtam elképzelni, inkább metaforának tartottam, amit nem tudom, hogy hol tanult az anyám. Furcsának találtam, hogy erről beszélt nekünk. Mintha készült volna valamire. Reméltem, hogy nem valami ostobaságon töri a fejét. Nem hiányzott, hogy beégessen mások előtt. Látszott rajta, hogy elszánt. Nem tudtam mit duruzsoltak a fülébe a legyek, de rossz előérzetem volt.

Legeltünk, mikor megláttuk a testvérünket. A fehér teste elterült az ember hátán. Anyám ordította: gyilkosok. Ideges volt, nem bírtuk megnyugtatni. Addig fújtatózott, míg a teste az égig nem ért. Buzdította minden tehéntársát, cselekedjenek ugyanígy. Megtanított minket arra, hogyan tudunk mi is megőzni. Új életformát ajánlott nekünk, elnyomottaknak. Nem hittem abban, hogy nekünk is sikerülne. Úgy gondoltam akkor, hogy ezt csak ő kapta születésekor. Nagyon hamar kiderült, hogy tévedtem. Egyiküknek sem láttam az arcát. Sokáig próbálkoztam én is, de nekem nem sikerült. Az istállóba menekültem felébredni ebből a rémálomból.

Azóta nem láttam erdőt, sem dombokat, csak a tehének váltakozó hátát. Hajthatatlan volt az anyám, elégedetlen, többet akart. Telhetetlenek voltak és mohók, a legyeket is megették. Nem tudtak ellenük beszélni, hiába fenyegették őket, hogy a pokolban örökre falni fogja őket egy háromfejű kutya. Anyám hangjában ott lopakodott a bosszúvágy. Nem tudta megbocsátani a fia halálát. Felfalták a házakat, templomokat, játszótereket és az utcákat. Nem maradt semmi, még az emberek is eltűntek. Nyomtalanul. Még a vért is felnyalták utánuk. Nem hiszem, hogy anyám tudta volna, milyen mérget iszik.

Elzárkoztam előlük, nem bírta a gyomrom. Az egész csorda anyám befolyása alatt állt, és jól érezték magukat. Én tudtam, hogy kitömött bábok, hogy nincs szívük. Tovább akartak állni, nem tudtak betelni, még többet akartak. Készen álltak itt hagyni ezt a földet. Szerették volna az egész világot. Megszüntetni a főgonosz, az ember uralmát. Azt hiszem, anyám erre a pillanatra várt. Mikor végre itt hagy mindent. Egyszer fordult hátra, akkor láttam utoljára az arcát.

Másnap nem tűnt kilátástalannak a helyzetem. Egy tehén legelt a mezőn, bár látszott, hogy alig talált ennivalót. Megörültem, hogy vannak hozzám hasonlók, akik nem szerettek volna hatalmat. Nem akartak bélpoklosakká válni. Megmaradt a szívük. Az új élet ott cseperedett a növekvő fűszálakban.

Nagyon jól kijöttünk. Úgy látszott, hogy be tudjuk népesíteni ezt a környezetet. Kezdett minden normálissá válni. Visszatértek a hétköznapiak, egyedül a fejés hiányzott. Születtek a gyerekeink, volt friss fű, és a patak sem volt messze. Mégsem éreztem úgy, hogy minden rendben van velem. Egy idő után megfojtott, soknak éreztem a feleségemet. Nem tudtam elviselni, idegesített. Nyomasztott az, amit elzártam magamban. Egy hiba, ami mindig ott dübörög az ajtóban. Nem tiltakoztam ellene, közönyt éreztem iránta. Mégis

tudtam, hogy ez lesz az, ami szép lassan megrohaszt, és nem leszek más, csak egy búzló, beteg tehén.

Én követtem el, nem az emberek. Nem bírtam elviselni, hogy a testvérem félig halott. Utáltam várakozni, nem hittem abban, hogy valaha felgyógyul. Álmaimban sem jelent meg négy lábon, mindig csak feküdt. Dísz tárgy lett, hozzászoktunk, mint ahhoz is, hogy az istálló szűk számunkra. Azt viszont nem gondoltam, hogy így alakul. Nem ez volt a terv, minden jobb lett volna, ha elfelejtjük a testvérünket. Elviseljük a hiányát, megszűnik még az emléke is. Már nem tudok mit csinálni, már elmentek. A fülemben jajkiáltások, szememben égő városok.

Tíz év után újra megjelentek az emberek. Féltém. Tudom, hogy vezekelnem kell, büntetést érdemlek. Amit tettem, az megbocsáthatatlan. Ma már tudom, hogy nem lett volna szabad feloldanom a betegségével küzdött harc alól a testvéremet. Megbántam, de ez édeskevés. Le kellett írnom ezt a félreértést. Üzenni akartam nekik, hogy itt vagyok, és várom a büntetésüket. Magam elé teszem a papírt, bízik benne, hogy el tudják olvasni.

Az öcsémmel elhatároztuk, hogy bebizonyítjuk apánknak, hogy képesek vagyunk rá, el tudunk lopni egy tehenet. Apánk még most is nevet a kanapéján, de mibennünk bömbölt a sértődött elszántság. Mentünk, mire egy mezőre értünk. Könnyű dolgunk volt, mert a háború megtisztította számunkra a terepet. Kietlen mező, csak egy istálló tűnt fel a végében. Két tehenet láttunk. Hozzáláttunk, hogy még estére visszaérjünk. Nem volt fennakadás, könnyen ráakasztottuk a kötelet, és már vittük is. Erősen fogtam az állat pórázát, hogy még véletlenül se szökjön meg, mert akkor nem tudtunk volna már újat szerezni. Sétáltunk, előttem volt apám arca, ahogy meglepődik. Nem lesz boldog, mihez kezd egy tehénnel?

Magára vessen, legalább legközelebb nem becsül le minket, és nem fog életképtelennek tartani. Az öcsém érzékeny lelkét bántotta, hogy megkötöttük, és elhoztuk az állatot. Hiába magyaráztam neki, hogy nem fogjuk bántani. Rágta a körmét, és látszott rajta, hogy nem hisz nekem.